

Noorwegen, 1982

Met de Maiandros op avontuur.

“Zeil je voor het eerst, dan sla je een flater. Trek het je niet aan, ga door want later, geniet je des te meer van wind en van water, van water en wind.” (Bart Kaëll) . Eigenlijk is dit best van toepassing geweest op 'ons'.

'Ons' zijn mezelf, mijn neef Paul en een vriend van hem Marc. Geen van ons drieën heeft ooit een voet op een zeilboot gezet en nu gaan we zomaar eventjes in één ruk van Blankenberge naar het Noorse Stavanger zeilen. En dan nog wel met een heus zeiljacht, de Maiandros, een gloednieuwe Peterson 44 - cruiser van 15m lang. Kapitein van het schip is Fons, oud chiroleider en al enige tijd overzetter op het veer in Baasrode, weliswaar niet met zijn zeiljacht. Fons heeft ons tijdens een heerlijke barbecue bij hem thuis uitleg gegeven over wat ons te wachten staat en zowel ikzelf als mijn collega-landrotten zijn het erover eens: dit wordt een fantastisch avontuur. Fons fronsst wel even de wenkbrauwen als op zijn vraag naar enige zeilervaring bij de deelnemers iedereen het antwoord bedeesd schuldig blijft. Hij herpakt zich echter met de uitspraak: " Geen probleem, ik leer het jullie wel, ik heb het immers ook volledig op mezelf geleerd."

Door deze uitspraak min of meer gerust gesteld, staan we nu twee weken later in de jachthaven van Blankenberge naast de Maiandros, onze thuis voor

De Maiandros, bijna klaar voor vertrek.

de komende drie weken. De schoonheid van dit zeiljacht is overweldigend en de grootte imponerend. Schuchter zetten we onze eerste twijfelachtige passen aan dek. Dit dek ligt helemaal volgestapeld met voeding en drank. Honger en dorst zullen we niet lijden. Geen spoor echter van de kapitein. Een half uurtje later komt hij eraan, met een nieuwe autolading proviand. We maken ook meteen kennis met onze vijfde reisgenoot : Mariko, de Japanse vriendin van Fons, kwestie van ook een internationale toets aan het gebeuren te geven. De rest van de avond gaat verloren in het vertrekkenklaar maken van het jacht. De proviand krijgt een plaats in de talrijke bagagecompartimenten . Je staat er eigenlijk versteld van hoeveel lading een dergelijk schip kan meenemen.

Tijdens het nuttigen van onze eerste porto , recht van het mooie vat dat een andere trouwe metgezel zal worden, geeft Fons nog wat uitleg over de tocht en vol verwachting zoeken wij de neus van het zeiljacht op , onze slaappleats voor de volgende drie weken.

Het ruime sop

Na een uitgebreid ontbijt onder een staalblauwe hemel is het eindelijk zover. Trossen los en wij weg, richting Noorwegen, zo denken we althans. Fons zegt echter dat we eerst nog even naar Zeebrugge moeten voor enkele inkopen in

de tax-free shop aldaar. Langs de kustlijn worden voor het eerst de zeilen gehesen en gedreven door de wind bereiken we in geen tijd de haven van Zeebrugge. Dat Fons, buiten een bekwaam zeiler, ook een echte fijnproever is merken we algauw. Hij trakteert ons op enkele lekkere verse, vette maatjes. Als ik echter geweten had dat ik diezelfde maatjes nog enkele keren zou eten tijdens de volgende uren, had ik ze waarschijnlijk vriendelijk geweigerd.

Na een uur of twee oponthoud in Zeebrugge is het dan toch de hoogste tijd geworden om het ruime sop te kiezen. Gedragen door een

Gunstige wind in de zeilen

gunstige zuidwestenwind verdwijnt de kustlijn -lees de appartementenlijn van België langzaam maar zeker uit het gezicht en is er in de verste verte alleen nog water en lucht te zien. Een eigenaardige, vreemde , ietwat ongemakkelijke gewaarwording. Tijd voor onze homeopatische pilletjes tegen zeeziekte, een meebrengsel van Paul. Veel helpen ze blijkbaar niet, want de verorberde maatjes beginnen danig huis te houden en voelen zich blijkbaar niet op hun gemak in mijn maag en willen daarom steeds opnieuw terug van waar ze gekomen zijn. Het kost mij heel wat moeite om ze

binnen te houden, en mijn reisgenoten hebben blijkbaar dezelfde moeilijkheden als ik. "Normaal", beweert Fons, "iedere landrot heeft er last van. Het gaat wel over. Probeer aan dek te blijven voor het geval je 'het' voelt opkomen, je bent dan eerst en vooral dichter bij de reling, maar het is ook beter om de horizon als oriëntatiepunt te houden, dat helpt." Een goede raad, zo blijkt. Ik moet wel toegeven dat tijdens de eerste dagen van de reis het dek de favoriete verblijfplaats wordt van ons, de avontuurlijke zeilers.

De overtocht zal in totaal drie dagen en drie nachten duren. Tijd zat dus om vertrouwd te raken met de eerste beginselen van het zeilen. Tijdens een stoomcursus leert Fons ons alles over oa. zeiltechniek ("Zorg dat je de giek niet tegen je hoofd krijgt als we van richting veranderen"), navigatie ("Wij hebben wel een navigatiecomputer aan boord maar ik leer er ook nog maar pas mee werken, dus de traditionele navigatie met behulp van sextant is noodzakelijk"), vissen ("We hebben twee vislijnen aan boord en een sleeplijn, speciaal om makreel te vangen". Zwijg mij van vis want daar komen de maatjes weer naar boven.), koken op een ruwe zee ("Als het niet meer gaat, kom aan dek, reling en horizon weet je wel"), aardrijkskunde ("Daar in de verte kan je door de verreijkker Helgoland zien, kijk er nog eens goed naar want het eerstvolgende land dat we zien is Noorwegen").

Verveling aan boord

Zo gaat de tijd langzaam maar zeker voorbij. Als ik eerlijk mag zijn is de derde dag en nacht er te veel aan. Je slaapt bijna niet wegens het ruwe geklots van de zee tegen de romp van de Maiandros, je ziet geen

Fons bepaalt de juiste koers.

levende ziel en je zit in een kleine ruimte op elkaars lip te kijken. Tijdens de tweede nacht worden we ruw uit onze slaap gewekt. Het jacht is op hol geslagen. Aan dek is geen levende ziel te bespeuren. Fons heeft, doodmoe als hij is van het voortdurende zeilen, het roer vastgemaakt en is enkele uren gaan slapen. De koers is, gezien de stabiele windrichting, in orde. De wind is echter plots gedraaid en de zeilen flapperen doelloos tegen de mast, waardoor de boot gewoon stuurloos ligt te deinen op de golven. Met veel moeite, en gebruik makend van onze reeds opgedane summere kennis en ervaring, lukt het ons de Maiandros weer op koers te krijgen, tot grote verbazing van de ondertussen opnieuw wakkere Fons. Een snelle plaatsbepaling via de navigatiecomputer toont dat de Maiandros niet

echt ver van koers geraakt is. Een tien met een griffel voor de landrotten! Fons mag gerust zijn, met dergelijke stuurder kan hij overal naar toe!

Land in zicht!

De morgen van de vierde dag kom ik slaperig aan dek en ik kan mijn ogen niet geloven: land in zicht. Een schitterend beeld. Ik moet ongewild denken

aan de ontdekkingsreizigers die, vaak na maandenlange tochten, pas voor het eerst opnieuw land zagen. En wij zijn slechts enkele luttele dagen onderweg geweest. De stemming stijgt direct weer naar ongekende hoogten. Noorwegen, here we are ! . Nu bewijzen de meegebrachte zeestafkaarten hun

dienst. Zij helpen ons om in de veilige vaarroutes te blijven tussen een kluwen van boeien en vuurtorentjes. Het duurt al bij al nog enkele uren vooraleer wij onze Maiandros aanmeren aan een steiger in de haven van Stavanger, in het zuiden van Noorwegen.

Stavanger

De eerste stappen op vaste grond zijn een vreemde gewaarwording. We lijken wel dronkemannen. Een eerste fkse wandeltocht doet de stramme ledematen goed. Ongelofelijk eigenlijk hoezeer je spieren verkrampst geraken tijdens een dergelijke tocht. Stavanger is een mooie stad, althans het oude gedeelte ervan toch.

Lange tijd brengen we hier niet door. 's Anderendaags zijn we opnieuw op weg, richting fjorden, de ongerepte natuur, het luilekker leventje. De zon is van de partij en voor het eerst kan de dikke trui achterwege blijven (en dit in hartje zomer).

De fjorden in

De volgende weken brengen wij door in de zalige rust en de overweldigende schoonheid van de Noorse natuur. Overdag zeilen wij tot we ergens een rustige fjord vinden. Hier wordt aangemeerd. De rest van de dag : vissen, hout sprokkelen voor het kampvuur, maar vooral heerlijk genieten van het zalig avontuurlijk nietsdoen.

Het vissen verloopt met wisselend succes. Er zijn dagen dat de vissen blijkbaar liggen te wachten om gevangen te worden, andere dagen 'geen beet'. Geen nood echter, door gebruik te maken van de meegebrachte surfplank kunnen we wachtnetten bereiken in een of andere kleine baai in een fjord. De Noorse vissers zullen het hopelijk niet erg vinden dat er af en toe eens een visje minder in hun netten achterblijft zeker ? Klaar gemaakt op het kampvuur smaken ze overheerlijk, doorgespoeld met een lekker glaasje van ons inmiddels reeds sterk geslonken, mooie vat. En daarna staren in de knetterende vuurgloed en naar de langzaam ondergaande zon die tijdens de zomer slechts voor een korte tijd verdwijnt in dit deel van Europa . Het lijkt wel een aflevering van het bekende televisiefuilleton 'de Kinderen van De Zoutkreek', maar dan gefilmd in Noorwegen in plaats van in Zweden.

Op 'jacht' naar vis

Op een dag zeilen we de Hardangerfjord binnen. Het panorama dat we daar te zien krijgen is adembenemend mooi. Heel ver weg torenen de met sneeuw

bedekte bergtoppen hoog boven het landschap uit, iets lager overgaand in een glasblauwe schitterende gletsjer. Deze gletsjer voedt een onstuimige bergrivier, die op haar beurt overgaat in een waterval, die zich op het einde

van de reis met een overdonderend geraas in het zoute water van de fjord stort. Een plaatje om in te kaderen, en alleen in deze majestueuze vorm vanuit een boot in de fjord te bewonderen. Minutenlang kijken we sprakeloos naar dit wondermooie schouwspel.

Barbecue onder de middernachtzon.

Daarna proberen we om over land tot aan de gletsjer te komen wat ons uiteindelijk niet lukt. Wat immers vanuit de boot een kleine afstand schijnt, blijkt in werkelijkheid een hele lange en moeilijke onderneming te zijn. Wijselijk draaien we ons na enige tijd om en sluiten ons verblijf in de Hardangerfjord af met een frisse, zeg maar eerder ijskoude, douche onder een van de talrijke zijvertakkingen van de waterval.

Terug naar de beschaving

Na enkele schitterende dagen bereiken we de drukker visser- en jachthaven van het schilderachtige stadje Bergen. We zeilen pas tegen valavond de haven binnen en vinden er niets beters op dan aan te meren vlak voor een reusachtige prachtige witte driemaster. Het pronkstuk van de haven, zeg maar 'de Mercator van Bergen'. Een mooi decor eigenlijk wanneer we 's anderendaags rustig op ons terras onder een stralend zonnetje aan het ontbijten zijn.

De Hardangerfjord

Bergen trekt traditioneel een massa toeristen waarvan velen uiteraard aangetrokken worden door deze gigantische driemaster. En allen moeten ze langs onze mooie Maiandros passeren. Onze Belgische vlag hangt traditioneel in de mast, maar toch denken vele Noren dat wij Duitsers zijn. Enige toelichting is dan ook nodig. Duitsers zijn immers niet zo geliefd in deze streken, maar Belgen vormen geen enkel probleem en zijn, net als bijna overal trouwens, hartelijk welkom.

Bergen heeft een heel mooi en pittoresk oud stadsgedeelte dat omgebouwd is tot een vorm van toeristische attractie met allerhande kleine restaurantjes en winkeltjes. Het is een lust voor het oog, en voor de neus om hier rond te kuieren, wat we dan ook overvloedig doen.

Motorpech

Bij ons volgend vertrek laat de batterij van de Maiandros het afweten. Plat. Geen vonk van leven meer in te krijgen. Waarschijnlijk te veel gebruik gemaakt van de elektrische toestellen aan boord en ook van de boordradio.

Bergen

Met het gekende gevolg. Geen nood. Wij zijn immers Belgen, 'hartelijk welkom' weet je nog wel. In geen tijd vinden we een bereidwillige Noor die, onder groeiende belangstelling van de havenflaneerders, de batterij van zijn wagen via startkabels aan de batterij van de Maiandros koppelt. Na enkele vergeefse pogingen komt de motor plots proestend en protesterend opnieuw tot leven. We verlaten langzaam de vriendelijke en gastvrije haven van Bergen, druk zwaaiend naar de bereidwillige chauffeur die nu

zeker weet wat vertellen aan zijn vrienden en kennissen. Je helpt immers niet iedere dag een forse zeiljacht bij het opstarten van de motor. Absoluut zeker ben ik niet, maar ik vrees toch dat deze hulpactie te veel van de kleine autobatterij gevergd heeft, want in de verte meen ik nog een glimp op te vangen van flanerende toeristen die met vereende krachten een ons bekende auto voortduwen.

Kristiansand, afscheid van de Maiandros

Een mooie vangst

De dagen vliegen voorbij en voor we het eigenlijk beseffen, vangen we de laatste tocht aan: richting Kristiansand. Daar zullen we de Maiandros en haar bemanning achterlaten. Een bewogen laatste stuk, dat wel. Een Nederlands jacht dat ook die richting uitzelt, daagt ons min of meer uit voor een kleine wedstrijd. De zoveelste uitgave van Holland-Belgie dus en zo een uitdaging leggen we uiteraard niet zomaar naast ons neer. Alles begint goed, ervaren zeilers die we geworden zijn. We nemen meteen voorsprong en zijn vastbesloten deze niet meer uit hand te geven en de 'zilvervloot' definitief het nakijken te geven. Tot enkele mijlen voor Kristiansand plots de bevestiging van het hoofdzeil middendoor breekt. Gevolg : zeil in het water, vloekende Belgen, een vloekende Japanse, tenminste, dat denk ik toch, vrolijk spottende Nederlanders en ... een aankomst in Kristiansand, ver achter de nakomelingen van Piet Hein.

De eerste opdracht in Kristiansand is zorgen voor transport, terug naar België. Er zijn twee mogelijkheden : ofwel met de overzet naar Kopenhagen, ofwel naar Amsterdam . We kiezen voor het laatste en boeken twee kajuiten op een kopie van de 'Love Boat', die ons op minder dan een dag in Amsterdam zal brengen. Na een heerlijk laatste avondmaal, bereid door Mariko, een hele goede kokkin, en een emotioneel afscheid verlaten drie ex-landrotten het mooie Noorwegen.

De overtocht verloopt vlot. Eén ding moeten we volmondig toegeven : niets op deze boot komt overeen met de 'Love Boat' van televisie. Alles is er buitensporig duur, de bar zit vol met stomdronken Denen, voor wie de prijzen blijkbaar geen hinderpaal vormen. De maaltijden zijn pover, zeker voor verwende zeilers. Met enige heimwee dwalen onze gedachten dan ook af naar de Maiandros en naar Fons en Mariko met wie we enkele heerlijk onvergetelijke weken hebben doorgebracht.

